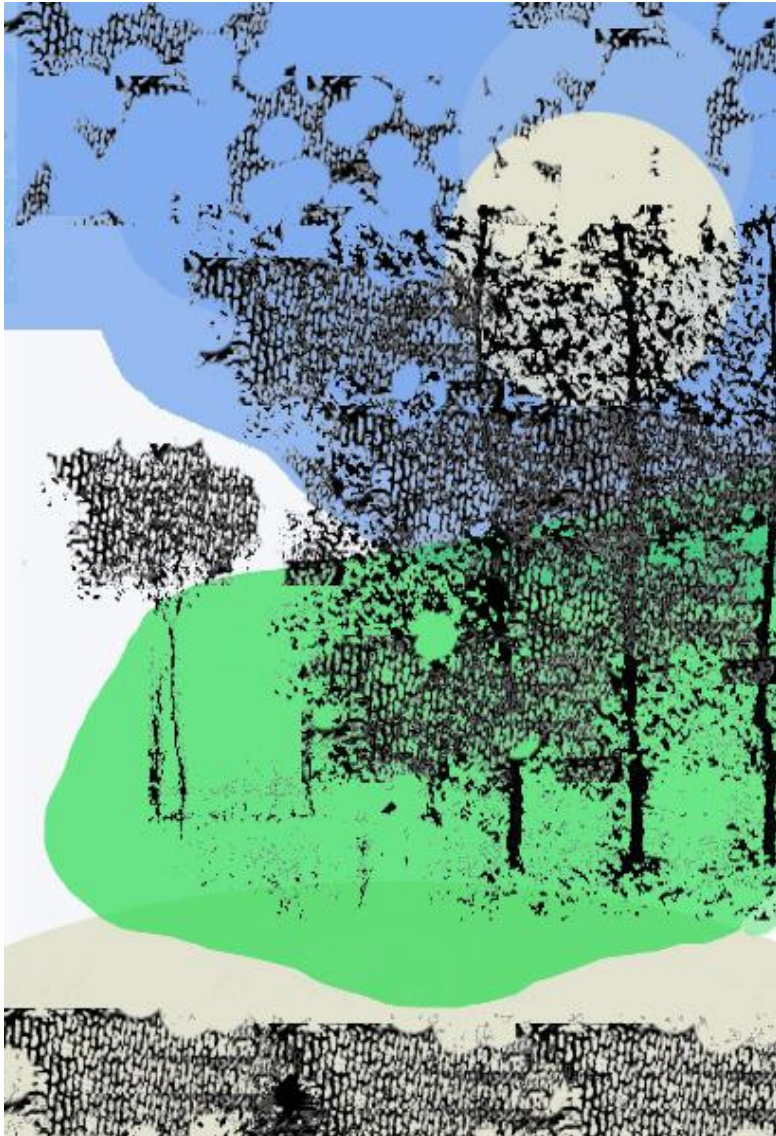

"...l'aire, lleugerament amorosit, però encara verd, jove i fresc, queda en suspens, com si no sabés què fer entre continuar el somni de l'hivern o deixondir-se definitivament. És un moment de deliciosa dubitació, un instant subtil de timidesa de la terra, aferrada encara a les vegetatives intimitats hivernals davant de la pressentida aparició de la llum espantosa, del sol salvatge i del xivarri humà que s'acosta indefectible. Així jo veig el nostre mes d'abril, el més fi de l'any de pur trencadís, el més fi, sobretot, perquè cap de les seves hores no s'assembla a si mateixa."

Josep Pla, *Les hores*. Ed. Destino, OC XX, 175